

Valentin Katasonov: Tři antiutopie - tři modely pro přetváření Homo Sapiens

- CZ24 News | 2. července 2020

Antiutopie je novým žánrem ve světové literatuře. Podle mého názoru můžeme za antiutopii považovat především plány a scénáře budoucnosti, které existují v umělecké formě. Plány a scénáře, připravované světovou elitou a určené k zavedení nového světového pořádku, tj. absolutní a věčné nadvlády nad ostatním lidstvem.

V dávné minulosti to byli carové, imperátoři a diktátoři, kteří se toužili stát vládci celého světa. A ve všech případech byly jejich plány neúspěšné. Alexandr Makedonský dobyl půl světa a byl přesvědčen, že dobude i druhou polovinu, ale zemřel ve věku 32 let a jeho impérium se ani ne za rok zhroutilo jako domeček z karet. Podobně dopadl římský císař Traianus, Karel Veliký nebo Napoleon Bonaparte... Tito vojevůdci umírali a během jejich rozsáhlých vpádů docházelo k rozpadu vojenských sil.

Od 18. století se v Evropě objevuje řada tajných společností (zednářské lóže různých zaměření, Ilumináti, Rosekruciáni). Spojují se s měšci (Rothschildy a ostatními lichváři, bankéři a kapitalisty), aby získali moc nad světem. Postupně začínají chápat, že k dobytí moci a jejímu udržení nestačí jedna síla. Je potřeba zabývat se přetvořením člověka jako objektu moci.

Světovou moc těch, které můžeme označit za světový zákulisní třísetčlenný komitét, vlastníky peněz a za světové spiklence, lze uplatnit pouze za podmínky vytvoření nového člověka. Na účely řešení tohoto problému se vyhazují gigantické peněžní částky, kupují se média, politici, lékaři, ředitelé institucí, vzdělávání a kultury. Velká část plánů na přetvoření člověka má být provedena „zcela tajně“. Ale přesto se něco z toho dostane na veřejnost.

V první řadě se jedná o svědectví „disidentů, kteří z jakýchkoliv důvodů opustí „úzký kruh“. Něco se můžeme dovědět od takových lidí, jako je např. zaměstnanec americké NSA (National Security Agency) Edward Snowden. Toto vše lze považovat za neplánované úniky informací.

Za druhé, existují obsáhlé dokumenty, které skoro nikdo nečte. Ty nejsou tajné, leží na viditelném místě, ale mnozí hledají jen senzaci a tuto možnost minou. Příkladem takových odkrytých pramenů jsou přednášky Římského klubu.

Za třetí, samotné antiutopické romány; samozřejmě ne všechny, pouze některé, z pera autorů, kteří jsou obdařeni silnou intuicí, dobrým postřehem, širokým rozhledem a občas také těch, kteří mají přístup k tajným informacím nebo kteří se stýkají s jejich nositeli.

Za klasická díla antiutopického žánru jsou považovány romány „My“ (1920) Jevgenije Zamjatina (zakladatele tohoto žánru), „Konec civilizace“ (1932) anglického spisovatele Aldouse Huxleyho a „1984“ (1948) anglického spisovatele George Orwella. V něčem jsou tyto knihy podobné a doplňují se a v něčem se zase silně odlišují. V podstatě jsou v nich popsány tři modely budoucí společnosti. Tyto modely nejsou výplodem svobodné fantazie nějakého umělce, nýbrž ukázkou plánů světového zákulisí. Zákulisí je podle všeho různorodé, proto také vznikají různé varianty „civilizované“ budoucnosti. Situace ve světě se může měnit a světové zákulisí může také své plány korigovat přecházením od jednoho modelu ke druhému.

Existují tedy tři varianty přeměny člověka.

V Zamjatinově románě „My“ je to operace mozku na způsob lobotomie.

V Huxleyho „Konci civilizace“ je to umělá biologická selekce a drogy.

V románu „1984“ George Orwella se jedná o zpracování „správného“ myšlení s pomocí strachu a mučení.

Ve všech třech románech jsou metody pro vytvoření „správného člověka“ doplněny o prostředky pro vymývání mozku, nejprve pro etapu vzdělávání a výchovy, potom na pracovním místě a celkově během celého života až do hrobu. K tomu se využívají média, levná kultura (pop-kultura) a primitivní zábava. V románu „Konec civilizace“ je u dětí vyvoláván soubor reflexů na základě metod Pavlova (těch samých, které akademik přirovnal ke psům) s použitím čokolády a elektrického šoku. V románu „1984“ jsou efektivním prostředkem pro ovládání televizní obrazovky – ploché monitory – televizory, rozmístěné všude a 24 hodin denně atakující mozek zprávami a stranickou propagandou.

Ani v jednom z těchto třech modelů nenajdeme instituci manželství a rodiny. V románě „My“ jsou sexuální vztahy mezi muži a ženami volné, ale jsou regulovány. Cílem regulace je nepřipustit dlouhotrvající a stabilní vztahy mezi dvěma lidmi, je to nebezpečné, dochází k vytvoření „ilegální“ rodiny a nesankcionovanému narození dítěte. V románu „Konec civilizace“ je úplná svoboda lásky, ale za přísnějšího zákazu na zrození dítěte v lůně matky. Pouze na továrním pásu! V „1984“ jsou sexuální vztahy mezi mužem a ženou mezi straníky zcela zakázány (pro proletáře neplatí žádná reglementace). Strana a Velký bratr jsou toho názoru, že sexuální vztahy jsou zbytečnou ztrátou energie, kterou je nutné soustředit na řešení úkolů, zadaných stranou. Láska mezi mužem a ženou v Ministerstvu lásky je projevoována s nedůvěrou, jelikož se jedná o znak nevěry vůči Velkému bratrovi. V románu „1984“ je straníkům povoleno (a dokonce přikázáno) milovat pouze Velkého bratra!

Rození dětí je regulováno v počtu i v kvalitě. Pod slovem počet mám na mysli plánované ukazatele počtu obyvatelstva („vědecké“ malthusianství). Pojem kvalita určuje, jaké děti jsou produktem první jakosti, které mají druhou jakost a které jsou považovány za nepřipustný brak (takové jsou patřičně likvidovány). V románu „My“ patří všichni lidé do jedné jediné třídy a v „Konci civilizace“ je pro změnu pět tříd (kast). V románu „1984“ jsou tři (vyšší straničtí úředníci, řadoví straníci a proletáři). Úředníci kontrolují dodržování proporcí mezi počtem lidí různých jakostí (tříd). Způsob ovládání je také diferencovaný. V románu „1984“ je proletářům mnohé povoleno, protože jsou už zcela zdegenerovaní a ztratili poslední zbytky rozumu, jejich chování je založené na reflexech, které je možné lehce odhadnout: *„Je jedno, jaké názory masy zastávají a které zase pro změnu odmítají. Mohou si ponechat intelektuální svobodu, protože intelekt vlastně nemají“*.

V románech „My“ a „1984“ vláda doplňuje proces tvorby „správného“ člověka použitím síly. Není to však úplná garance toho, že člověk bude této vládě loajální a že bude odpovídat antropologickým standardům „nového světa“. V románu „My“ má na starost kontrolu nad chováním lidí Kancelář ochránců (policie a zpravodajské služby). V románu „1984“ je to Ministerstvo lásky (zastoupené rovněž policií a zpravodajskou službou). Co se týče Huxleyho „Konce civilizace“, tam nenajdeme represivní aparát. Je to společnost, kde se vláda opírá výhradně o „měkkou sílu“. Člověk se tam už nerodí v lůně matky. Je to produkt tovární pásové výroby. Vylíhne se ve velké lahvi, kam se dávají lidská embrya. Samotná embrya jsou vytvářena způsobem oplodnění vajíček za pomoci genetiky. Genetika je ve Světovém Huxleyho státě na vysoké úrovni. Za prvé dokáže rozdělit lidstvo na různé skupiny podle různých genetických kódů. Dochází k třídění lidstva a určují se vyšší a nižší typy. Za druhé dokáže vytvářet takové lidi, které v přírodě nenajdeme. Týká se to zvláště vyšších typů, oni mají řídit moc a dohlížet nad tak odpovědným úkolem jako je výroba člověka. Vyšší typ se nazývá alfa.

Čtyřem ostatním kastám v „Huxleyho „podivuhodném novém světě“ (beta, gamma, delta, epsilon) je povoleno, aby řídily alfy. Samozřejmě i u Huxleyho, kde je zorganizována pásová výroba lidí na

základě úspěchů genetického inženýrství, není úplně garantováno, že člověk bude spolehlivě fungovat jako stroj. Proto je vyvinuta droga sóma, která upravuje chování člověka. Nejčastěji se člověk mění sám dobrovolně. V jednotlivých experimentech, které nejsou žádoucí, aby byly připsány mezi standardy „podivuhodného nového světa“ vláda postupují humánně: Lidi posílá do vzdálených oblastí do vyhnanství. Žádné mučení, vraždy (jako v románu „1984“) nebo popravy (jako v románu „My“).

Ale aby bylo dosaženo takových „harmonických“ vztahů mezi vládou a národem jako v románu „Konec civilizace“, tento národ by musel být fakticky zničen. Za tímto románem (události probíhají v 26. století) najdeme strašlivou revoluci, ničící starého člověka a zaměřující pouze za bytost jemu podobnou. A v románu „My“ se události odehrávají během 12 století po napsání románu a my víme, že „civilizované“ společnosti předcházela velká dvěstěletá válka, která způsobila vyhubení velké části obyvatelstva Země a ukončila „barbarství“ trvajícího do 20. století.

A. Huxley se podle všeho velmi kladně stavěl k modelu společenského pořádku, který zobrazil v románu. Někteří badatelé jeho tvorby se domnívají, že pro spisovatele, který byl opravdovým odpůrcem totalitního systému, to byla utopie a ne antiutopie. Ale něco Huxleyho přeci jen trápilo. Mám podezření, že ho trápila nedorozuměná myšlenka: jak se tedy lidé ocitli v „podivuhodném novém světě 26. století?

Ocitnout se v něm mohli jedině v důsledku neomezeného násilí konaném na lidstvu. Za prvé bylo nutné zničit instituci manželství a rodiny. Za druhé, bylo potřeba odmítnout obyčejné rození dětí a přejít na tovární pásovou výrobu člověka s použitím genetického inženýrství (fakticky eugeniky). Za třetí bylo zapotřebí vytvořit kastovou společnost s vyškrtnutím formujících se naivních představ o „svobodě, rovnosti a bratrství“ od období francouzské buržoazní revoluce. Za čtvrté zavést v rámci každé kasty úplnou totožnost. Za páté nabídnout lidem „výhodný obchod“: odevzdání osobní svobody výměnou za zábavu, chleba a svobodu hřešit.

A. Huxley chápal, že revolučním výpadem podobné přeměny nelze uskutečnit. Pro Angličana to byla čistě jen nedostižná utopie. A dostat se do této utopie by bylo možné pouze prostřednictvím krutého násilí na člověku, války plné krveprolití nebo revoluce. Proto se Huxley rozhodl, že nejkratší a nekrvavou cestou k „podivuhodnému novému světu“ se stane drogová revoluce. Druhou polovinu svého života věnoval nejen filozofickému odůvodňování nutnosti takové revoluce, ale také se osobně účastnil její praktické realizace. Mám na mysli jeho účast na projektu CIA „MK-Ultra“ o nasazení narkotik mezi americkou mládeží.

V 21. století vidíme příznaky toho, že světové zákulisí si opět vzpomnělo na modely budoucnosti, které jsou zachyceny v románu „1984“. Je to tvrdá varianta, založená na hrubé síle a strachu. První příznaky přechodu od Huxleyho modelu k modelu Orwella se objevily na samém začátku století. Události 11. září 2001 mnozí odborníci ohodnotili jako začátek americké politiky státního terorismu. Pod vlajkou boje s efemérními skupinkami Bin Ládina a ostatních extremistů, vytvořených CIA započal Washington kampaň globálního terorismu. A to je také způsob pro vytvoření atmosféry všude přítomného strachu. V r. 2020 se toto světové zákulisí rozhodlo přihodit lidstvu novou porci strachu pod názvem COVID-19. Je to v podstatě také globální teroristická operace. V románu George Orwella „nesprávné“ lidi převychovávali prostřednictvím mučení na Ministerstvu lásky. A v r. 2020 se světovému zákulisí podařilo zavřít do „domácího vězení“ téměř polovinu obyvatelstva Země, vychovávat přitom vystrašené a zmučené lidi a učit je „správnému“ chování. Karanténa je postupně odvolávána a plody „výchovy“ a „učení“ budou působit ještě dlouho. Nebo navždy? „Majitelé peněz“ připravují lidi na nadcházející „podivuhodný nový svět“...

